

PREGÓ DE LA FESTA MAJOR 2021

Gràcies, regidora, pel teu encomi. Alcalde, autoritats, parents, amics i convilatans. Començo malament perquè a la segona frase ja m'he saltat totes les normes del llenguatge inclusiu. Torno a començar, però us demano indulgència perquè no vull abusar de les formes dobles que eternitzarien el pregó; ni tampoc dels genèrics que em deixen a mig camí de la proximitat amb què voldria expressar-me. M'hi esmerçaré, però si se m'escapa alguna cosa, no ens posem pedres al fetge. Així doncs, hi torno: alcalde, autoritats, família, amics i amigues, convilatans i convilatanes.

Avui no seré breu. I no és cap amenaça, és una certesa. He comptat els folis i són uns quants. N'hi haurà per a una estoneta. M'heu convidat a fer el pregó de la Festa Major i, per regla general, els pregons no són curts. Un pregó escarransit queda lleig, sembla fet com per sortir del pas, deixar anar quatre ocurrencies amb més o menys gràcia i enllestir ràpid per anar cap al realment important: el pisolabis (tot i que avui, amb això de la pandèmia, ens l'estalviarem).

Per tant, miraré de quedar bé i no fer un pregó massa curt, però tampoc massa llarg, no fos cas que arribéssim tard a sopar. Amb la voluntat de no pecar de breu, pots acabar inflant innecessàriament el discurs de dades balderes i anècdotes supèrflues i provocar l'avorriment entre el respectable, per bé que aquest any, amb la mascareta, els badalls quedarien educadament dissimulats. El públic, encara que no hagi pagat entrada, es mereix tota la consideració.

En resum, procuraré dir el que he de dir, sense artificis ni farciments, per deixar un pregó digne i arregladet. I si per cas m'allargo massa, n'hi ha prou que arrenqueu a aplaudir intempestivament, que abaixaré la persiana amb discreció i ho donarem per acabat.

He de confessar, i no és cap tòpic, que quan l'alcalde em va trucar per proposar-me de fer el pregó, em va agafar desprevingut. Li vaig demanar que m'ho deixés rumiar perquè, així d'entrada, no veia per

on agafar la meua elecció com a pregoner. Habitualment, els pregons els solen fer personatges d'un prestigi contrastat, celebritats, vilatans o vilatanes eminents. Quan no vaig advertir cap mèrit extraordinari en la meua persona, vaig enviar un whatsapp a l'Àlex – en aquests nostres temps tan tecnològics, les coses importants també es diuen per whatsapp- i, víctima d'un atac fulminant d'inconsciència i vanitat, li vaig dir que sí.

Estic una mica aclaparat perquè entenc que l'encàrrec de fer el pregó de la Festa Major és un honor i una gran responsabilitat. De fet, per damunt d'això només quedaria que et nomenin fill il·lustre, fill adoptiu o que et dediquin un carrer, homenatges normalment reservats a gent que ja no està entre nosaltres. O sigui que, posats a triar, m'estimo més fer el pregó.

Per posar les coses en context, començaré per justificar-me. Sóc aquí, en aquest lloc preeminent al costat de les autoritats i davant d'una nodrida i selecta concurrència, perquè del 2011 al 2020 he estat president del Teatre Centre. He fet altres coses a la vida de certa repercussió, però el que m'ha atorgat la condició de pregoner ha estat la meua trajectòria al capdavant d'aquesta entitat centenària, en uns anys, tot sigui dit, especialment convulsos. El Centre és un projecte compartit, igual que qualsevol proposta teatral és la suma de molts esforços. De fa anys, hem estat una gentada empenyent en la mateixa direcció: la meua junta, la de la Dolors, que em va precedir, i la de la Irene que m'ha succeït, i molta altra gent. Jo he estat una baula més de la cadena. Per això, sense ànim de ser pretensions, vull fer extensiu l'honor que m'heu concedit a la gent del *Sentru*.

I estic agraït i emocionat de fer el pregó de la Festa Major del meu poble perquè em sento rotundament manlleuenc. Vaig néixer a Vic, justament quan els meus pares, en Manel, d'origen taradellenc, i la Rosita, d'ascendència lluçanesa, enllestien el trasllat per plantar la incipient llavor familiar a Manlleu. Aquesta eventualitat -vull dir la del meu origen vigatà-, es va produir a l'Aliança, a escassa distància de Can Fajula, on premonitòriament hi havia la parada de l'autobús de línia que porta a Manlleu.

Vaig arribar aquí que tenia dies i pràcticament no me n'he mogut, tret dels anys d'universitat, extraviat a l'eixample barceloní, des d'on m'escapava, així que podia, per respirar poble. A Manlleu, hi tinc casa meva, família i amistats —éssers que estimo i que són al meu costat— i d'altres que ja no hi són però que els sento sempre al meu costat—, la meva quotidianitat i els meus records. Manlleu, amb tots els seus defectes i virtuts, és la meva referència sentimental i configura el meu paisatge vital, del qual a aquestes alçades estic segur que ja no em desempallegaré.

I vull pensar que, d'una manera o altra, amb la meva modesta però voluntariosa aportació des del teatre o també des de la premsa local, he pogut tornar a Manlleu una part del que m'ha donat, com a crossa de la meva construcció personal i, tantes vegades, com a aixopluc emocional. Manlleu ha estat sempre el decorat i el teló de fons de tots els meus escenaris primordials.

Repenjat en aquesta indiscutible militància, puc afirmar que totes les meves festes majors són manlleuenques. Des de la primera infància fins a l'actualitat, passant pels temps evanescents i erràtics de la joventut, les festes majors del poble formen part del meu imaginari particular i es perfilen com un oasi reparador, sense presses ni obligacions, enmig del tòrrid desert vacacional.

Al calaix de la memòria tots hi guardem el retrat d'una festa major mítica. I els que naveguem pels mars encalmats i confortables de la cinquantena, els records de cert gruix els tenim ben endreçats als anys hospitalaris de la infantesa, des d'on llisquen sense esforç pel tobogan de la nostàlgia. De nen, totes les llaminadures són dolces i la vida és dòcil i ens mena per camins plans i sense revolts.

Tinc ben presents les imatges de les festes majors d'aquells temps plàcids: els jocs d'aigua i llum de les fonts de les escales i el sortidor de la plaça; els refilets de la tenora del concurs de sardanes i les botzines estridents dels autos de xoc; el monòton vaivé dels *cavallitus* (jo sempre em delia per pujar al cavall blanc) i les detonacions seques i metàl·liques de la prohibidíssima parada del tiro; els núvols

de sucre i les pomes banyades en caramel, delícies per als infants i goig per a la caixa dels dentistes; la veu de locutor de l'home de la tómbola i la sentor espessa de l'oli dels xurros; la severitat de mossèn Torrentó en la missa solemne de la patrona i les figures imponents dels gegants; el ball de gala de l'orquestra i el colofó lluminós de les explosions de mil colors del castell de focs. La família instal·lada al voltant d'una plata de canalons, pantalons curts i les sabates de xarol, noves i lluent, calcades a les del meu germà.

Tot plegat s'esdevenia en un ordre escrupolós, com s'esqueia en una època on tot ho dictava l'autoritat governativa. I conformava un aiguabarreig festiu que passava volant, en l'interregne d'un juliol salvatge i assilvestrat, ple de jocs de carrer i excursions en bicicleta a les basses de les masies de l'entorn; i un final d'agost ensopit, culminat per la cita ineludible amb la modista per prendre les mides de la bata i brodar el nom a la butxaca de la *petxera* i l'anodina pràctica de folrar els llibres, preludi del retorn a les aules, enyorades i odiades a parts iguals.

A mesura que ens fèiem grans dequeia la mística de la festa major, que es convertia en un tràmit engavanyador, sense cap atractiu, més enllà de tenir carta blanca per sortir amb la colla fins a hores intempestives. En aquell tram de joventut insolent el que es portava -santa innocència!- era renegar dels convencionalismes i fer-se l'interessant. Per això maldàvem per saltar-nos la Festa Major –que trobàvem avorridíssima- i canviar-la per uns dies de llibertinatge a Platja d'Aro. Quedar-se al poble per Festa Major era rústic i provincià.

Quan arribes a l'edat en què ja et deixes estar de falòrnies, reapareix la festa major, no amb la pàtina d'il·lusió engegadora de les èpoques d'infantesa, sinó com un referent temporal, plantificada a l'eix central del full de l'agost al calendari. La Festa Major ens evoca totes les festes majors i des del pou de la memòria ens arriba el rum-rum d'allò que una vegada vam ser i l'enyor d'aquells que ens habiten a la península del record.

Tot i la ditxosa pandèmia, que ens ha trastocat el viure i ens ha somogut un trànsit pels dies que crèiem sòlid i inamovible, enguany també tindrem Festa Major. Reduïda i magra, si voleu, amb mascareta i distància social, sense Fes-te Jove ni Bicibarris, amb aforaments limitats i restriccions horàries. Una Festa Major de supervivència. Probablement l'única possible. Però celebrem-la i gaudim-ne. Posem-hi actitud i ganes. I no ens lamentem perquè, segur segur, que hi ha algú que, comparat amb nosaltres, està pitjor.

Ara que parlo de lamentar-se, permeteu-me un incís. Ai, aquest vici tan manlleuenc d'autoflagel·lar-nos! Sabeu de què parlo, oi? No fem res bé. Els altres sí que en saben. Quina Festa Major tan esquifida. Per fer això, valia més no fer res. I què et sembla, no han portat la Maravella. I a les havaneres no hi ha rom cremat. I el Serpent no fa cercavila. De la manera que està tot, l'haurien d'haver suspès. Manlleu és lleig. I trist. I brut. I l'Ajuntament què fa? Dormir a la palla. I els de l'oposició, muts, ni piu. I les botigues tanquen. I no hi ha de res. I la gent en marxa. Això és un desastre...

Si ens posem a buscar-nos les xacres per enfonsar-nos en les misèries de l'autocompassió, en trobarem. A grapats. Però això no és bo, ni saludable.

Us animo a rebel·lar-vos contra aquesta actitud tan nociva, contra aquesta inclinació a recrear-nos en la crítica perquè sí. No vull dir que hàgim de prendre un bany de cofoisme i autocomplaença i ignorar allò que no funciona o el que s'ha fet malament. No, tampoc no és això. Vull dir que hem de posar en valor allò que tenim de bo, com a poble i com a societat, i sentir-nos-en orgullosos, i reivindicar-ho i fer-ne bandera.

És molt més còmode plànyer-se i rondinar per tot. Però això només crea desànim i desencís. I aquest missatge negatiu qualla i s'enquista. Es consolida a força de repetir-se.

Un exemple: ens queixem que només tenim un pont –hauríem de mirar de tenir-ne algun altre, oi alcalde?-, doncs això, que ens

queixem que només tenim un pont en comptes de presumir d'un riu espectacular i un passeig fluvial, que són l'enveja de mitja Catalunya. Aquesta manera de veure les coses, amb un pessic de mesquinesa, aquest tirar-se sal a la ferida, convindreu amb mi que és un capteniment molt manlleuenc.

Doncs us proposo capgirar-ho. Us engresco a treure llustre del goig de ser de Manlleu, a lluir l'escut amb aquesta mà oberta que simbolitza tantes coses del nostre tarannà. Fem emergir aquest Manlleu vigorós, ocult sota palades de resignació i expliquem-lo i compartim-lo. Ep! Que tenim escriptors, i periodistes, i arquitectes, i metges, i esportistes, i dissenyadors, i músics, i pintors, i fotògrafs, i investigadors, i gent de la tele i de la ràdio, i actors i actrius... I entitats, i clubs, i associacions, i col·lectius, i comerços, i empreses, i gent interessant que fa coses interessants. I molt talent, que es manifesta de mil diverses formes. I un conglomerat heterodox de 20.000 habitants, homes i dones, jovent i quitxalla i gent gran, que dia a dia contribueixen a fer d'aquest poble un lloc on viure. No ens n'estiguem, de dir que som de Manlleu!

I d'una de les coses de la qual ens podem sentir més orgullosos la gent d'aquest terror és del seu semblat teatral. Estic segur que molts de vosaltres, en un moment o altre n'heu fet gala: "Aquest que surt a la telenovel·la, és del meu poble". I ho heu acompanyat amb un somriure murri, ple de satisfacció. Us en podeu vanter sense el perill de caure en l'ostentació gratuïta, perquè, que Manlleu ha estat bressol de gent de gran nivell en el món de l'escena, és una afirmació certa i inapel·lable.

I la majoria, deixeu-m'ho dir, s'han forjat sota les bambalines del Teatre Centre. Escenari d'incomptables aventures teatrals i planter d'interprets de totes les pelladures, el Centre ha estat un dels pals de paller de la cultura d'aquesta vila durant dècades. Encara que, de vegades, des d'alguns sectors, se l'hagi bandejat i menystingut, en nom de no sé ben bé què, amb una actitud sectària i de difícil justificació, vist el compromís cívic de la nostra entitat, que s'ha fet palès especialment en els últims anys.

La primavera i l'estiu passats, el Museu del Ter va acollir una exposició amb un títol ben explícit: 'Manlleu, ciutat de teatre'. La mostra oferia una perspectiva històrica del tremp manlleuenc en les arts escèniques i del que ha representat el teatre en el desenvolupament sociocultural de la nostra població en els últims 150 anys.

Amb un acurat enfocament i una intensa tasca de recerca, la mirada àmplia de l'exposició no podia abastar tota la dimensió del fet teatral a Manlleu. En uns moments com els actuals, que vivim amb tots els sobreeixidors informatius desbordats, és inversemblant que a Manlleu arribessin a conviure una dotzena de sales de teatre, amb elencs d'actors i actrius portant a l'escena comèdies, drames i sarsueles, i públics fidels que les omplien cada cap de setmana. L'afició a les taules, amb inevitables alts i baixos i malgrat tots els imponderables, s'ha mantingut viva fins als nostres dies, alimentada per la persistència i la tossuderia de molta gent.

Aquesta torrentada teatral ens ha donat una personalitat pròpia, molt manlleuena. I que s'expressa, encara avui, amb fets tan insòlits i incomprensibles, com que per Nadal o pel mes d'agost, amb un fred glacial o una calor extrema, quan la gent normal es dedica a fer vacances, una colla d'elements del Centre es troben, any rere any, per fer els Pastorets o l'obra de la Festa Major.

Mireu si n'hi ha de coses a fer per Nadall! Doncs aquí hi ha un munt de gent que, després de cada àpat festiu, en comptes de quedar-se tranquil·lament a casa a pair el tiberi i fer un son, se'n van al teatre, es posen una túnica, unes ales, unes banyes o una samarra, reciten textos d'en Folch i Torres i canten corrandes. I aquesta mateixa tropa, per Setmana Santa o Festa Major, sacrifiquen dies de vacances per assajar i representar les obres teatrals que porten mesos preparant.

Recordo que els anys d'universitat, des de mitjans de novembre, era d'allò més normal pujar des de Barcelona, almenys un dia a la setmana, expressament per assajar els Pastorets. Agafàvem el tren a la tarda, sopàvem a casa i a les 10 de la nit, enmig d'aquella boira

impenitent que tant m'agrada, enfilàvem el carrer del Pont i fèiem cap al Centre, on, abans de l'assaig, ens esperava la cafetera calenta i algun beuratge espirituós d'en Pere del bar. Passada la mitjanit, cap a casa i a dormir una estona, que l'endemà haviem de matinar per tornar a Barcelona amb el tren de tres quarts de 6.

Vaig aterrar en aquella casa en plena adolescència i d'una manera fortuïta perquè no tenia una vocació especial pel teatre. De fet, a casa, no hi havia cap antecedent teatral sòlid, més enllà de la participació del meu pare, com a comparsa, en algunes obres al Centre Catòlic de Taradell. De teatre, ni tan sols n'era espectador, a penes en tenia notícia per la tele en blanc i negre de l'època, amb aquelles llegendàries emissions d'Estudio 1.

Però uns quants vailets de la colla i el meu germà havien fet les primeres incursions al Centre i em van estirar la voluntat. Un Nadal, a la segona meitat dels anys setanta, vaig trepitjar per primera vegada l'escenari del teatre, m'hi vaig trobar bé i m'hi vaig quedar. Des d'aleshores, de pic o de palada, hi he estat sempre vinculat.

Llavors, l'activitat teatral tenia una important component de relació social, en altres paraules, hi anàvem amb els amics, en fèiem de nous i, si era possible, provàvem de lligar. Com es diria ara, fer teatre era tendència. O sigui, que això tan sacralitzat del verí del teatre no va arribar fins molt més tard, quan es va revelar el misteri inescrutable de tot allò que hi ha a una i altra banda del teló i l'íntima connexió entre intèrprets i públic, aquest fil invisible sobre el qual es construeix l'encanteri teatral.

La gent de teatre és d'una pasta especial. I la del teatre aficionat, que és la que jo conec, encara més. Predisposada i entusiasta. Responsable i solidària. Assenyada i rampelluda. Una gent que no es rendeix mai i que tot ho fa –i ho subratllo- per amor a l'art.

No hi ha res com una nit d'estrena. És igual si és el dia del debut o que acumulis trenta anys d'experiència, que siguis el protagonista o que tinguis dues frases: cinc minuts abans de començar la funció, quan toca el segon timbre, quan ja se sent la remor dels espectadors

buscant la seva butaca, quan es percep l'esgarrifança dels nervis dels companys, quan mentalment repasses el text i no recordes ni una rèplica, al cap se t'hi embussa la pregunta clau: I jo, què cony estic fent aquí?

Aquesta és la qüestió. Amagat darrere les cametes, les mans suen i les cames s'estoven, mentre veus com lentament s'alça el teló i els focus comencen a projectar llum a l'escenari. Aquest patiment, que et rosega i t'encongeix, té una influència directa en l'aparició sobtada d'unes ganes irreprimibles de visitar el lavabo que, evidentment, està ocupat per algú altre que ha tingut el mateix pensament un minut abans.

El calvari s'esvaeix, com per art de màgia, en el moment precís de posar els peus a l'escenari. Llavors ja està, ja no hi ha marxa enrere, l'embruix del teatre s'apodera de l'espai i tot s'aploma i s'equilibra. I s'estableix un pacte tàcit amb el públic que, mentre duri l'obra, es deixarà enredar innocentment per la ficció que li explicarem i que durant aquesta estona es tenyirà amb un tènue i efímer vernís de realitat. I al final, si tot ha anat raonablement bé, els aplaudiments seran el millor dels premis i faran que, quan setmanes més tard et proposin sortir a l'obra de Pasqua o dels Tonis, t'inclinis a dir que sí.

El teatre a Manlleu és una tradició centenària arrelada en el nostre dia a dia i localitzada en el nostre ADN. La prova més evident n'és el Teatre Centre. De tot aquell entramat d'associacions, entitats i col·lectius que van emergir a Manlleu a finals del segle XIX, aquesta és de les úniques que ha resistit. Amb 144 anys d'història al darrere, de vegades, encara sembla que s'hagi de justificar per existir. Els prejudicis, com un estol d'aus rapinyaires, de tant en tant ens sobrevoien.

Ens ho mirem per on ens ho mirem, aquesta trajectòria vital de gairebé un segle i mig és una autèntica proesa. En una època en què les entitats duren el que duren les ganes i l'entusiasme de qui les impulsa i que molt sovint decauen, s'esllangueixen i expiren per falta de relleu, el Teatre Centre ha sobreviscut a una guerra, a profundes crisis, a l'enderroc del teatre, a la pèrdua de la seu social i ara a una

pandèmia. I segueix avançant sense mirar endarrere, si no és per recordar i honorar aquells que al llarg de tots aquests anys hi han posat el seu temps, esforç i entusiasme per alimentar aquest ritus ancestral que ens congrega a tots, intèrprets i públic, al voltant d'un escenari; on riem i plorem plegats compartint tot d'històries; i ens deixem ensarronar per personatges que no són el que diuen que són; i ens emocionem i obrim els ulls, i deixem que el sortilegi d'un instant ens abraci en una sala fosca, i a l'escena passin coses que no són de veritat però que les sentim com si ho fossin.

Ja ho he dit i escrit altres vegades i per això ara no m'hi estendré; però no puc deixar de recordar com ha estat de dur per a nosaltres estar tots aquests anys sense teatre. El teatre, que només té sentit si s'estableix aquesta comunió amb el públic, de cop es va quedar sense un espai on materialitzar-se. Ens vam sentir orfes i desvalguts, en una situació estranya, que ens va narcotitzar. Vist des d'ara, no s'entén com l'entitat va subsistir i no va claudicar. Només s'explica per la fèrria resistència i la voluntat de persistir d'una colla de gent que es va decidir a carregar amb la feixuga motxilla del llegat de 140 anys d'història. La memòria dels que ens van precedir al Centre ens ho exigia. I hem arribat on som, per ells. I també per nosaltres. I pels que, de ben segur, ens succeiran. I, deixeu-m'ho dir, per Manlleu.

Perquè el Centre és la seva gent i és la gent qui li ha insuflat vida. A l'escenari, interpretant un protagonista o fent de comparsa als Pastorets; dirigint, construint decorats i escenografies, il·luminant, posant el so, tenint cura del vestuari, venent entrades i acomodant el públic, dissenyant cartells i programes de mà, fent gestions, administrant o tenint els comptes al dia...

Quan parlem de teatre a Manlleu, és inevitable que ens vinguin al cap aquells noms, coneguts de tothom, que han portat per escenaris d'arreu allò que els va començar a palpitjar al teatre del carrer del Pont. El Centre se'ls va fer petit i van obrir les portes de la gàbia per volar. A ells els devem, en part, això que "Manlleu és ciutat de teatre".

Entès així, ens quedariem curts. Perquè d'aquest enunciat emblemàtic, que ens és marca de fàbrica, en penja molta més gent. Deixeu-me trencar una llança a favor dels que es van quedar, perquè massa sovint, sota el neó dels consagrats, ens oblidem injustament de qui durant anys ha picat pedra, des de la trinxera de l'anonimat.

Manlleu és ciutat de teatre per tanta gent, d'ara i d'abans, que van fer del Centre casa seva i en van posar els fonaments, des d'una posició humil i discreta però radicalment imprescindible. La seva carrera, si es pot dir així, no va travessar mai el llindar de la sala del carrer del Pont. Allà, van esdevenir puntals de la producció teatral manlleuena i ens van transmetre la seva dèria, vocacional i apassionada. Són moltes persones les que, en una mirada retrospectiva, treuen el cap en aquesta relació forçosament incompleta. Deixeu-me'n esmentar només algunes, ja desaparegudes, que, per coincidència temporal, he conegut, m'han ensenyat i hi he compartit estones, algunes inoblidables, entre les parets atrotinades del vell teatre del carrer del Pont. Gent com en Ton dels Bitllets, la Maria Aixalà, en Josep i en Joan Codony, en Carles Molist, en Jesús Sánchez, en Joan Domènech, en Pep Carboneres, en Josep Arumí, en Ramon Domènech... Ells han estat el Centre, i gràcies a ells i a molts d'altres com ells, Manlleu és ciutat de teatre.

I no em vull estar d'assenyalar la tropa de gent amb qui, durant els darrers anys, ens hem fet companyia en aquest periple, subjugats pel mateix obstinat engrescament. Molts són aquí aquest vespre, com si això fos una funció, preparats per donar-me una rèplica o per si m'han d'apuntar. Mai els estaré prou agraït per l'escalf, l'energia i el consol que m'han transmès en uns temps de tràngols personals especialment delicats. I perquè el Centre d'ara, el d'aquestes primeries del segle XXI, és obra d'ells i d'elles. Pep, Laura, Rafa, Neus, Petrus, Irene, Rosa, Dolors, Montse, Xevi, Pep, Assumpta... I en d'altres rostres més joves –Núria, Abel, Mar, Marcel...- també hi reconec l'empremta d'un futur que està a les seves mans.

Per honorar el paper de qui va desbrossar camí abans que nosaltres, per donar continuïtat a la tradició heretada de tantes generacions

anterior, per nosaltres mateixos, teníem l'obligació de tornar a obrir el teatre del carrer del Pont. I per l'inaudit exercici de generositat del Centre, en cedir l'edifici a la ciutat a títol gratuït, tenim el deure de buscar l'encaix de la nostra entitat en la gestió del nou teatre municipal. No tinc cap dubte que, si en aquesta voluntat hi descobrim un punt de confluència i ens alliberem de l'esgotador encotillament de l'administració, es trobarà la fórmula de l'acord.

I torno on he començat perquè, xerrant xerrant, he perdut de vista que aquest és un pregó de Festa Major. I per Festa Major, a Manlleu, hi ha teatre. Aquest any, malgrat obstacles i impediments, no n'és una excepció. No us ho perdeu. Aquest any, i ho vull remarcar especialment, la gent del Centre torna a posar els peus al teatre que ha estat la seva seu des del 1897, per portar a l'escena *Enxampats*, un vodevil d'excel·lent factura. I ho subratllo perquè això feia 15 anys que no passava. La darrera vegada va ser el 2006, quan la companyia del Centre va representar el 12 i el 15 d'agost, *El més feliç dels tres*, d'Eugène Labiche. I després de les funcions es va abaixar el teló i van iniciar-se les obres d'enderroc de l'edifici.

Ara, 15 anys més tard, el teatre del carrer del Pont està acabat i en condicions. Només falta que es contagiï d'un virus gens perjudicial, que no té efectes sobre la salut i que no necessita vacuna: el teatre. Perquè un espai teatral pot tenir una certa polivalència i acollir expressions culturals diverses; però per complir la seva missió essencial, per ser viu, per respirar i bategar, necessita teatre.

Ja no tenim excusa. Tenim l'equipament i la proposta. Tot en condicions. Que no ens freni ni la mandra ni la calor, ni aquest vaporós tedi vacacional que se'ns instal·la després dels àpats, amb la música de fons del brogit dels gegants o les estridències de les atraccions. No n'hi ha prou que, quant surti a la conversa, ens omplim la boca que Manlleu és ciutat de teatre. Empeltem-nos d'aquest orgull i prediquem amb l'exemple. Anem al teatre. I no per postureig ni per sortir a la foto, sinó per convicció i afició.

Perquè el teatre és cultura. I és una manera de fer poble i de recuperar l'autoestima de què abans us parlava. I després de l'hora i

mitja que passarem gronxant-nos en la dolça mentida d'una ficció volguda i acceptada, haurem esborrat maldecaps i preocupacions i serem, us ho puc ben assegurar, una mica més feliços.

Visca el teatre i visca Manlleu!

CRIDA DE LA FESTA MAJOR 2021

I aprofitant l'avinentsa, permeteu-me completar aquest pregó de la Festa Major, amb una crida com les que encara es fan a molts pobles de casa nostra.

Obrim la Festa Major
en honor a la patrona,
hem dedicat una estona
a fer el tràmit del pregó.
L'espai sembla abarrotat
i no ho dic amb petulància
que s'ha de guardar distància
i de fet sou la meitat.

Ara em toca fer la crida
amb quatre versos que he escrit,
siguin veritat o mentida,
Déu me'n guard de la Covid.

Per favor no us aixequiu
que ja acabo de seguida,
i el pregó i ara la crida
us els faig pel mateix preu.

La pandèmia no s'adoba
i circula pel carrer.
S'ha ajornat la Fes-te Jove
fins l'agost de l'any que ve.
Els ha fet molt la punyeta
que feien vint-i-cinc anys
i en aquests dies estranys
més que festa han fet festeta.

Si aneu a les havaneres,
gaudireu amb les cançons
de taverna i marineres.
Però hi ha tantes restriccions
que les seguim fil per randa
de tan complidors com som,
no ens caigués una demanda,
aquest any no hi haurà rom.

Mudats per passar revista,
diumenge a missa major
que es veu que el senyor rector
a migdia passa llista.

I Manlleu té el sa costum,
gran pensada, oli en un llum,
que els del Sentru en processó
estrenin una funció.
El teatre us farà viure,
aneu al carrer del Pont,
clenxinats i sense son,
que aquest any l'obra és de riure.

Però l'acte que atrau més gent
i no em sembla cosa estranya,
creieu-me no és cap patranya,
és la festa del Serpent.

Congrega al pic de l'estiu
gent de tota la comarca
però ni el Serpent ni la barca
no podran travessar el riu.

Mirant la programació
d'aquesta Festa Major,
potser trobeu a faltar
una tradició vella,
a la plaça no es farà
el ball de la Maravella.
Mantenim el to de festa,
hi haurà ball, hi haurà concert,
però puc afirmar del cert
que ens han canviat l'orquestra.
I així els ha donat la gana
de portar la Selvatana.

Au anem que va sent hora
i ens fotrem l'arròs covat,
no penseu que us faci fora
però la crida s'ha acabat.

Punt final a aquest sermó
encaixeu-lo de cantó
i el donem per rematat.
Si a algú no li ha agradat
ara pot cantar victòria.
I si no us ha fet gracieta
us poseu la mascareta,

i aquí pau i després glòria.

Enguany toca fer bondat,
ja ens ho diu el Procicat.
Per tancar aquest parlament,
una advertència oportuna:
cap a casa falta gent
hi ha el toc de queda a la 1.

Manlleuencs i manlleuenques,
gaudiu amb tanta calor
les vacances estiuenques
i visca la Festa Major.

Emili Jané Tor

Manlleu, 12 d'agost de 2021